

A Fővárosi Ítéltábla (1145 Budapest, Gyarmat u. 19.) felperesnek, a Dr. Szilágyi Gábor György Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű, és a Dr. Egri Ügyvédi Iroda által képviselt II. rendű alperesek ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. május 17. napján kelt 23.P.26.054/2007/27. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 25.000,- (Huszonötezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a Bankszövetség által létrehozott „.... alap a holokauszt rászorult áldozataiért” nevű szervezet és a Német Szövetségi Gyűlés 1997-ben elhatározták, hogy a holokauszt áldozatait, illetve túlélőit a Szervezet (W....) közreműködésével humanitárius támogatásban részesítik. A W.... és a II. rendű alperes között 1997. december 10-én szerződés jött létre a „.....-ban és a volt-ban a holokauszt egyes rászoruló áldozatai részére történő külön közvetlen kifizetésekkel kapcsolatos projektre” vonatkozóan. Ennek értelmében a II. rendű alperes felelős a szerződés megvalósításáért Magyarországon. A megállapodás 5. pontja értelmében bármely személy jogosult a projektből való részesedésre, ha az illető zsidó, aki olyan időben élt egy országban, amikor ott náci rendszer uralkodott, megszállás volt vagy náci kollaboránsok kormányoztak, és jelenleg Magyarországon él. A 12. pont szerint az egyes jogosult személyeknek kifizetendő első összeg nagysága 400,-USD. A 8. pont szerint a kérvények beérkezésének záró időpontját a II. rendű alperes határozza meg, melynek a projektre vonatkozó valamennyi hirdetményben szerepelnie kell. A záró időpont legkésőbb a szerződés aláírásától számított öt hónap lehet.

Az alperesek között a kifizetés módjának szabályait tartalmazó lebonyolítási szerződés jött létre 1998. január 20. napján. E megállapodás 4. pontjának utolsó bekezdése úgy szól, hogy abban az esetben, ha az ügyfél meghatalmazott útján veszi fel a támogatást, akkor az I. rendű alperes a beváltott csekk vagy „értesítés” sorszáma mellett a pénzfelvételre meghatalmazott személy nevét és a meghatalmazás sorszámát is feltünteti.

A felperes édesanyja, jelen per korábbi I. rendű felperese jogosult volt a 400,-USD átvételére, melyről a II. rendű alperes 1997. december 12-i keltű levelében tájékoztatta, egyidejűleg kézbesítette részére az ezzel összefüggő utalványt azzal, hogy a személyre szóló forint csekk vagy devizaértesítő 45 napig váltható be személyesen. A tájékoztatás kiterjedt arra is, ha nem tud személyesen eljárni, a meghatalmazáshoz űrlapot kérhet, amivel bárkit felhatalmazhat a pénz felvételére. Erre azért van szükség, hogy csak a jogosultak részesülhessenek a „.... Alap” támogatásából. Kiküldött egyben részére egy nyilatkozatot is, melynek előre elkészített szövege úgy szólt, hogy „....alatti lakos úgy nyilatkozom, hogy igényt tartok a Alap támogatására; zsidó származású vagyok, a holokausz idején Magyarországon éltem és jelenleg is életvitelszerűen Magyarországon élek; hozzájárulok ahhoz, hogy a Közalapítványnak az életjáradék folyósítása céljából átadott személyi adataimat a Alapból érkező támogatás fizetése érdekében felhasználják és a W...., vagy a Alap ellenőreinek - kérésükre - titoktartás terhe mellett bemutassák”. Az okiratot a felperes jogelődje aláírásával ellátva 1998. január 19-i keltezéssel visszajuttatta a II. rendű alperes részére. A felperes jogelődje fiának, az ügyvédként tevékenykedő felperesnek adott ügyvédi meghatalmazást az összeg átvételére, amely nem tartalmazta azokat a formai követelményeket, amelyeket a II. rendű alperes előírt, ezért az I. rendű alperes a kifizetést megtagadta.

A II. rendű alperes a felperesi jogelődhez intézett, 1998. augusztus 18. napján kelt levelében együttműködést kérve érdeklődött az adomány felvételéről, majd az 1998. szeptember 7-i keltű levelében tájékoztatta, hogy a kérelmére új csekket állít ki és szükség esetén egyéb segítséget is nyújt. A felperes jogelődje ezt követően sem vette fel a 400,-USD-t sem személyesen, sem meghatalmazott útján.

A II. rendű alperes 1999-ben a fentiekkel azonos eljárás keretében értesítette a felperesi jogelődöt 500,-DEM, majd 600,-USD humanitárius támogatás nyújtásáról, mely összegeket a felperesi jogelőd felvette.

A felperesek a Fővárosi Bírósághoz 1999. április 28. napján benyújtott, az eljárás során többször módosított végleges kereseti kérelmükben kérték, hogy a bíróság az 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 86. § (2) bekezdés a) pontja szerint állapítsa meg a Tpv. 2. §-ába ütköző, az I. rendű alperes általi jogsértés megtörténtét, a b) pont alapján kötelezze a jogsértés azonnali abbahagyására, tiltsa el a további jogsértéstől, ennek keretében kötelezze belső utasításának hatályon kívül helyezésére. Kérték, hogy a bíróság állapítsa meg a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján az alperesek között mind a, mind a n.... adományok, illetve a továbbiak tekintetében létrejött megállapodások semmisségét, továbbá állapítsa meg, hogy az I. rendű felperes minden olyan adományt - ideértve a Kormánytól származó

adományt is -, amely a II. rendű alperesen keresztül jutott el hozzá a törvényes elévülési időben mindenféle korlátozás nélkül felvehet.

Kérték annak megállapítását a II. rendű alperes tekintetében, hogy az 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 3. § (2) bekezdés a) pontjában szabályozott írásbeli hozzájárulás nem állt az adatkezelést végző II. rendű alperes rendelkezésére, és nem teljesült a hivatkozott törvény 5. § (1) és (2) bekezdéseiben foglalt korlátozás sem. Emiatt kérték, hogy a bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés a), b) pontjai szerinti valamennyi igénynek adjon helyt, illetve alkalmazza az Avtv. 17. § (4) és (5) bekezdéseiben foglalt jogkövetkezményeket, mind a Tpvt., mind a Ptk. vonatkozó előírásai szerint kérték, hogy kötelezze a bíróság mindkét alperest, hogy közös nyilatkozattal adjanak elégtételt a II. rendű felperes mint az ügyvédi hivatást gyakorlója részére, és saját költségükön az elégtételnek biztosítsanak nyilvánosságot a Népszabadságban és a Magyar Hírlapban, az üzleti hetilapok közül a Figyelőben és a Heti Világgazdaságban. A Tpvt. 78. § (2) bekezdése szerint bíróság kiszabását is kérték az I. rendű alperesre. Kérték, hogy kötelezze a bíróság számadás előterjesztésére az I. és a II. rendű alpereseket, ezen túlmenően kötelezze egyetemlegesen az alpereseket 400,-USD és késedelmi kamatai megfizetésére.

Az I. rendű alperes vonatkozásában további kereseti kérelmük annak megállapítására irányult, hogy az I. rendű alperes banktitkot sértett az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 50. § (1) és (2) bekezdése, 3. § (1) bekezdés d) pontja, 203. § (1) bekezdése, végül az 51. § (1) bekezdései értelmében. E kereseti igényüket arra alapították, hogy az I. rendű alperes indokolatlanul és jogszabályellenesen kötötte a 400,-USD kifizetését a II. rendű alperes által megkívánt formátumú meghatalmazáshoz. Az ügyvédi meghatalmazás teljes bizonyító erejű magánokirat, melyet el kellett volna fogadnia az I. rendű alperesnek. A II. rendű alperes szintén indokolatlanul korlátozta a pénz felvételének határidejét. Állították továbbá, hogy a II. rendű alperes a külföldi adományozótól befolyt összegeket kamatozó folyószámlára helyezte el, és csak késve fizette ki a kedvezményezettek részére, amely által kamatbevételhez jutott. Erre alapították az elszámolási igényüket. Az I. rendű alperes általa sértette meg a banktitkot, hogy adatokat szolgáltatott ki az I. rendű felperesről, továbbá elmulasztotta a jogszabályban előírt tájékoztatási kötelezettségét az ügyfele vonatkozásában.

Bizonyítási indítványt terjesztettek elő. Ennek keretében kérték, hogy az alperesek nyújtsák be valamennyi közöttük létrejött lebonyolítási szerződést, az I. rendű alperes nyújtsa be a belső szabályzatát, a II. rendű alperes tegye megismerhetővé a közte és a W.... között létrejött szerződést, továbbá tanúbizonyítási indítványt is előterjesztettek a személyi adatok külföldre történt átadásának igazolására.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben marasztalását kérték.

Az I. rendű alperes érdemben arra hivatkozott, hogy humanitárius támogatás elosztásakor nem érvényesülhetnek piaci mechanizmusok, a humanitárius támogatásnak nincs piaca, ezért a Tpvt. alkalmazhatósága fel sem merülhet jelen ügyben. A felperes, illetve a felperesi jogelőd és az I. rendű alperes között nem volt megbízási jogviszony, a felperesi jogelőd nem ügyfele volt az I. rendű alperesnek,

hanem a kifizetések kedvezményezettje. A megbízó a II. rendű alperes volt, aki meghatározhatta a meghatalmazás alakiságát. Megjegyezte, hogy az alakiság szempontjából a kedvezményezettek javára el is tértek, mert az általános banki gyakorlat közokirati formát ír elő abban az esetben, ha a kedvezményezettnek nincs aláírás mintája a banknál. Ezzel szemben a II. rendű alperes megelégedett az általa meghatározott formában kiállított teljes bizonyító erejű magánokirattal. Az, hogy a 400,-USD nem lett kifizetve, az kizárólag a felperesi magatartásra vezethető vissza. Jogviszony hiányában a kereset tárgya kártérítés lehet, amely semmilyen összefüggésben nem áll a humanitárius támogatást nyújtó és az azt elosztó szervezet, valamint a lebonyolító hitelintézet közötti kapcsolattal. Erre tekintettel minden erre vonatkozó felperesi bizonyítási indítvány elutasítását is kérte. Előadta, hogy a II. rendű alperes által nyitott számlák közül kettő szolgált az adományok kifizetésére, míg a harmadik a Ptk. 529. §-a alapján pénzforgalmi bankszámlaként került megnyitásra. Csak ez utóbbira irányadó a 2002. január 1. napjáig hatályos, a pénzforgalomról és bankhitelről szóló 39/1984. (XI.5.) MT rendelet szabályozása. A függő devizaszámla megnyitására az 1995. évi XCV. törvény rendelkezései szerint került sor, mely nem kamatozó számla. Az ott elhelyezett pénzekkel a II. rendű alperes nem rendelkezhetett, a kifizetések kizárólag a lebonyolítási szerződés alapján, a deviza kifizetésekről szóló „értésítésre” közvetlenül történtek a függő devizaszámla terhére.

Mivel a felperes édesanyja nem volt ügyfele az I. rendű alperesnek, így a sérelmére banktitkot sem sérthetett, de a felperesi állítás tényszerűen sem felel meg a valóságnak, hiszen a felperes édesanyjának adatait nem az I. rendű alperes szolgáltatta, hanem azokat a II. rendű alperes adta meg az I. rendű alperes részére.

A II. rendű alperes az ellenkérelmében előadta, hogy a fel nem vett adományokkal már elszámolt az adományozó felé, tehát már nincs mód ezen összegek kifizetésére. Számadási kötelezettséggel a felperes felé nem tartozik, mivel ilyen kötelezettsége az adományozóval szemben állt fenn, melyet teljesített. A felperes édesanyjának adatait az általa 1998. január 19. napján aláírt nyilatkozat alapján, az abban foglaltak szerint kezelte, a felperes állításával szemben azt nem adta ki illetékteleneknek, így - hozzájárulása hiányában - nem adta ki külföldi ügyvédi irodáknak sem. Az adatkezelésre kizárólag az alpból érkező támogatás kifizetése érdekében került sor, és éppen erre tekintettel volt szükség minősített adatok kezelésére. Nem felel meg a valóságnak, hogy önkényesen jogvesztő határidőt állapított volna meg az adományok kifizetésére, melyet igazolnak a felperes édesanyjával folytatott levelezések.

Az elsőfokú bíróság a 2000. április 27. napján kelt 5.P.23.430/1999/16. számú ítéletével a keresetet elutasította és a felpereseket perköltség megfizetésére kötelezte az alperesek javára.

A Legfelsőbb Bíróság a 2003. február 26. napján kelt Pf.IV.25.816/2000/5. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, megállapítva a peres felek másodfokú eljárásban felmerült költségét. Határozata indokolásában, utalva a Ptk. 593. § (1) bekezdésében írt közérdekű kötelezettségvállalás

szabályaira, illetve az ajándékozás szabályaira, megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel a külföldi szervezet és a II. rendű alperes jogviszonyát, nem szerezte be a közöttük létrejött szerződést. Nem vizsgálta, hogy az adományozók kötöttek-e ki az adományok célhoz juttatásához feltételeket. Ennek hiányában nem lehet megalapozottan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a II. rendű alperes mint megbízott a kötelezettségeit megfelelően teljesítette-e, illetve megszegte a megbízója utasítását, és ezért milyen felelősség terheli. Nem vizsgálta továbbá az alperesek között létrejött megállapodás tartalmát sem, így nem állapítható meg az I. rendű alperes közreműködői minősége, ezen belül az, hogy önálló felelősség terheli-e az I. rendű alperessel szemben. Az új eljárás vonatkozásában előírta, hogy hívja fel a bíróság az alpereseket a szerződések benyújtására és azok alapján foglaljon állást abban a kérdésben, hogy azok jogszabályba ütköznek-e vagy sem. Szükséges a bizonyítás lefolytatása a célból is, hogy a felperesi jogelőd személyes adatait az alperesek jogosulatlanul kezelték-e, illetve jogosulatlan adattovábbítást követtek-e el.

A megismételt eljárásban az I. rendű felperes halála következtében a perbeli jogutódlás megállapítását követően a felperes érdemben változatlan tartalommal fenntartotta a kereseti kérelmet és az alperesek is az ellenkérelmüket.

Az elsőfokú bíróság 2011. május 17. napján kelt 23.P.26.054/2007/27. számú ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. és a II. rendű alpereseknek személyenként 50.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a kereseti kérelmek elbírálásához mindenekelőtt a W.... és a II. rendű alperes közötti jogviszony jellege és tartalma volt tisztázandó. A W.... részéről nyújtani kívánt szolgáltatás jellegéből következik, hogy a Ptk. 593. § (1) bekezdése szerint minősülő közérdekű kötelezettségvállalás történt. A W.... a II. rendű alperest jelölte ki arra, hogy a közöttük létrejött szerződésben rögzítettek szerint az adományokat meghatározott célra fordítsa. A Ptk. 594. § (2) bekezdése szabályozza azt az esetet és annak jogkövetkezményeit, ha a kijelölt szerv a szolgáltatást nem fordítja a közérdekű kötelezettségvállalást tevő személy által meghatározott célra. Az ezzel kapcsolatos igényeket a közérdekű kötelezettséget vállaló fél érvényesítheti, amiből az is következik, hogy a felperes, illetve jogelődje nem volt jogosult arra, hogy a felperesi jogelődöt nem vitásan megillető összeggel megegyező követelést maga közvetlenül érvényesítse a II. rendű alperessel szemben. Mivel az I. rendű alperesnek a perbeli jogviszonyrendszer egészén belül betöltött szerepe az általa a II. rendű alperessel kötött szerződésből származtatható, nyilvánvaló, hogy nem szállhatott rá több jogosultság és kötelezettség a felpereshez való viszonyt tekintve annál, mint ami a II. rendű alperes és a felperes viszonyát jellemezte, tehát az I. rendű alperes sem kerülhetett a II. rendű alperesnél közelebbi, közvetlen követelés érvényesítést lehetővé tevő jogviszonyba a felperessel. Annak tehát, hogy a II. rendű alperes az általa a W....-val kötött szerződésben írtaknak mennyiben tett vagy nem tett eleget, hogy teljesítette-e a megbízotti kötelezettségeit, a kettejük jogviszonyának megítéléséhez kapcsolódóan volna jelentősége. A II. rendű alperes ugyanis a W.... megbízottja és nem a felperesé, tehát a megbízotti szerződésszegés a W....-val szembeni II. rendű alperesi felelősséget veti fel. Ezek a szabályok irányadók a

felperessel szembeni alperesi elszámolási kérdés megítélésére is, tehát a felperes, illetve a jogelődje nem került olyan tartalmú, jellegű jogviszonyba az alperesek egyikével sem, amiből bármiféle elszámoltatás levezethető volna.

A fentiektől függetlenül megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes a W....-val kötött szerződésben írtakat betartva járt el abban a vonatkozásban, amit a felperes kifogásolt. A közöttük létrejött szerződés 8. pontja tartalmaz ugyanis egy záró időpontot, öt hónapot, és a II. rendű alperes által a felperesi jogelődnek járó kifizetés megtagadása ezen a határidőn kívül esett. A meghatalmazás tekintetében azt értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés 11. pontjának utolsó előtti bekezdése arról rendelkezik, hogy az információt a W.... által megadandó formában kell a részére továbbítani. Nem merült fel bizonyíték arra, hogy a szóban forgó, a meghatalmazással kapcsolatos II. rendű alperesi formai követelmény eltérne a W.... által elvárttól. Azonban, ha attól különbözne is, nem minősülne a Tpvt. 2. §-a szerinti tisztességtelen gazdasági tevékenységnek, még akkor sem, ha az alperesi ténykedés gazdasági tevékenységként volna értékelendő. A felperesi jogelőd törvényes érdekeinek érvényesítését ugyanis nem sértette és nem veszélyeztette a II. rendű alperesnek a meghatalmazásra vonatkozó formai elvárása. Rögzítette azt is a bíróság, hogy a pénzfelvételhez előírt követelményeknek a felperesi oldal könnyedén megfeleltethető volt, ahogyan ezt a későbbi, második és harmadik juttatás alkalmával megtette. Rögzítette továbbá, hogy a szerződés 11. pontjában felsorolt adatokon kívüli további adatokat nem szerzett be a II. rendű alperes a felperes jogelődjétől. Ezen megkívánt adatok az 1992. évi LXIII. törvény 5. § (1) és (2) bekezdéssel összhangban olyan adatok voltak, amelyeket a szolgáltatás nyújtása érdekében kezelt, és elengedhetetlenek voltak ahhoz, hogy a jogosultság igénybevételéhez szükséges kiválasztás megtörténhessen, hiszen a felperes által nehezményezett, a faji hovatartozás vizsgálata, nyilvántartása nélkül nem volt eldönthető, hogy kinek fizetendő ki az adomány. Az adatkezeléshez a felperes jogelődje 1998. januárjában hozzájárult. A 600,-USD és 500,-DEM humanitárius támogatás kifizetésére ezt követő időpontokban került sor, tehát a meghatalmazás birtokában kezelte a II. rendű alperes ekkor már az adatokat. Arra vonatkozóan az alperes tagadásával szemben nem merült fel bizonyíték, hogy a II. rendű alperes külföldre, akár a M.... Ügyvédi Iroda részére továbbította volna a felperesi jogelőd személyes adatait. Erre nézve a felperes bizonyítékot nem szolgáltatott, és a tanúkénti kihallgatást lehetővé tevő fordítást sem csatolta teljes egészében. A banktitoksértéssel kapcsolatos felperesi igény kapcsán annak volt jelentősége, hogy az alperesek közti lebonyolítási szerződésből egyértelműen kiderül, hogy a felperes, illetve a jogelődje a II. rendű alperes és nem az I. rendű alperes ügyfelei voltak, és a II. rendű alperes pedig megfelelő tájékoztatást adott arra vonatkozóan a felperesi jogelődnek, hogy milyen feltételekkel vehető fel a neki szánt 400,-USD. A felperes által beszerezni indítványozott különböző okiratok alperesek általi csatolását mellőzte a bíróság, mivel ezek hiányában is elbírálható volt a kereseti kérelem. A perköltségről a Pp. 78. §-a szerint rendelkezett.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéltének a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését és az

elsőfokú bíróságnak újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg az ítéletben, hogy a W.... volt a közérdekű kötelezettségvállalás tevője, mert a valóságban az a Bankszövetség, illetve a Német Szövetségi Gyűlés volt. A W.... lebonyolító szerv volt, semmi több. Álláspontja szerint ezért a bíróságnak az eredeti kötelezettségvállalást kellett volna megtekinteni, amit azonban elmulasztott. Nem tért ki az ítéletében arra, hogy a II. rendű alperes és a W.... közötti szerződést nem írta alá minden érdekelt fél, ezért ez az okirat szerződésnek sem nevezhető. Tudnia kellett volna a bíróságnak, hogy a közérdekű kötelezettségvállalás, akkor is, ha a W.... tette, nem a magyar jog alapján történt.

Az elsőfokú ítélet központi része az, hogy a felperesi jogelőd részére megtörtént volna a kifizetés, ha a felperes a II. rendű alperes által megszabott, de általa el nem fogadott meghatalmazási formát használja. Nem világos, hogy milyen alapon szögezte le azt a bíróság, hogy a II. rendű alperest még a W....-val kötött szerződése megszegése esetén sem terhelné felelősség a felperessel szemben. Hasonlóan intézi el az elszámolás kérdését is. Nem mondja ki az ítélet, hogy a II. rendű alperes és a felperes között milyen jogviszony állt fenn. Hangsúlyozta, hogy a II. rendű alperes 1997-től kezdve kezeli a felperesi jogelőd minősített személyes adatait és teszi a mai napig, minden megszűnt jogosítványa ellenére. Iratellenes és téves az a megállapítás, hogy a két egyéb kifizetés a jelen jogvita tárgyát képező 400,-USD után történt. Szintén iratellenes az a megállapítás, hogy nem merült fel bizonyíték, hogy a II. rendű alperes a M... Ügyvédi számára külföldre adatot szolgáltatott volna. Igaz, ebben a körben sem folytatta le az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság utasítása szerint a bizonyítást, azonban mégis becsatolásra került az iratokhoz a Marks Ügyvédi Iroda fejléces levele, melyen a felperesi jogelőd nyilvántartási száma van, amivel a II. rendű alperes látta el a felperes jogelődjét. Végül előadta, hogy az 1/2009. (VI.24.) PK vélemény alapján nem adta meg a bíróság a szükséges tájékoztatást, amely önmagában olyan súlyos eljárási szabálysértés, ami miatt az ítéletnek a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezése indokolt, továbbá azért is, mert nem tett eleget a másodfokú határozat eljárást meghatározó utasításainak.

A 2012. szeptember 28. napján benyújtott előkészítő iratában fellebbezését kiegészítette annyiban, hogy a csatolt elektronikus levél nyomtatott változatából megállapítható, hogy a II. rendű alperes 1997. óta kezelte a felperesi jogelőd személyes adatait, amely alátámasztja a felperes által állított jogsértést.

A II. rendű alperes tudta, hogy a felperes jogelődje hol él, a Alap pénzügyi juttatását el kellett volna juttatnia hozzá. A „kell” nem úgy értendő, hogy ehhez feltételeket kellett szabnia, hanem úgy, hogy az volt a kötelezettsége, hogy az adomány eljusson a felperesi jogelődhöz, melyet szándékosan a felperes jogelődnek kárt okozva megszegett.

Reagálva az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmére, előadta, hogy nem a felperes tanúsított perelhuzó magatartást.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte, érdemben annak

helytálló indokaira hivatkozással. Utalt arra, hogy a per elhúzódásának egyik oka a felperesi jogelőd halála miatti félbeszakadás volt, másrészt az, hogy a felperes a tárgyalásokon személyesen egyszer sem jelent meg, a beadványait késedelmesen terjesztette elő, az indítványait pedig a per tárgyán kívül eső bizonyításokra terjed ki. Ebből következik, hogy a per illetően elhúzódása nagymértékben a felperesi magatartásnak volt köszönhető.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást érdemben helyesen állapította meg, és helytálló jogi következtetéssel utasította el a felperes valamennyi kereseti kérelmét mindkét alperessel szemben.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen pontosítja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban, hogy nem a W.... tett közérdekű kötelezettségvállalást, hanem a perben nem álló Bankszövetség, a W.... maga is lebonyolító szervezet volt.

Az elsőfokú ítélet fenti pontatlansága azonban az érdemi döntést nem befolyásolta. Tény, hogy a Legfelsőbb Bíróság a hatályon kívül helyező végzésében a következő iránymutatást adta: Ha a külföldi szervezet a Ptk. 593. §-a szerint közérdekű célra vállalt ingyenes vagyoni szolgáltatást, illetve a Ptk. 579. §-a értelmében ajándékozási céllal kívánt magyar állampolgároknak pénzadományt juttatni, melyhez a II. rendű alperes közreműködését vette igénybe, a II. rendű alperes eljárását annak ismeretében lehet megítélni, hogy a megbízó a megbízás teljesítésére milyen utasítást adott, milyen feltételeket szabott.

A kereset elbírálásához azonban - szemben a fellebbezésben foglaltakkal - nem volt szükség a Bankszövetség, illetve az e célból létrehozott Alap kötelezettségvállalásának vizsgálatára, amelyre nyilván nem a magyar jog vonatkozik, ahogyan azt a fellebbezés helyesen tartalmazza. A Legfelsőbb Bíróság maga is rámutatott, hogy a II. rendű alperes eljárásának, esetleges felelősségének megítéléséhez a II. rendű alperes és megbízója, tehát W.... közötti szerződést, és annak a II. rendű alperes általi teljesítését kell a bíróságnak vizsgálnia, míg a további kereseti kérelmek elbírálásához tisztázandó volt az alperesek közötti jogviszony tartalma, és annak alapján az I. rendű alperes eljárása. Az alperesekkel szemben mint egyetemleges kötelezettekkel szemben előterjesztett 400,-USD megfizetésére irányuló marasztalási kereset, valamint az elszámolásra irányuló kereset kapcsán pedig azt kellett a bíróságnak tisztáznia, hogy van-e a felperes és az alperesek közötti jogviszony, ha igen, milyen jellegű.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyező végzésében szereplő, a megismételt eljárásra vonatkozó utasításnak eleget tett, a kereset elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a

rendelkezésre álló okiratok alapján hozott döntése érdemi felülvizsgálatra alkalmas, ezért nem találta megalapozottnak azt a fellebbezési hivatkozást, hogy az eljárás megismétlésére alapot adó eljárási hibát vétett az elsőfokú bíróság azáltal, hogy nem tett eleget a másodfokú végzésben írt, számára kötelező iránymutatásnak.

Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett, a Tpvt. 2. §-ának megsértésére alapított kereseti kérelem kapcsán az elsőfokú ítélet indokait a Fővárosi Ítéltábla kiegészíti annyiban, hogy egyetértett az I. rendű alperes védekezésével, amely szerint a Tpvt. tárgyi hatálya jelen perre nem terjed ki.

A Tpvtv. 1. § (1) bekezdése értelmében a törvény hatálya a természetes és jogi személyeknek, valamint a jogi személyiség nélküli gazdasági társaságoknak (a továbbiakban együtt: vállalkozás) a Magyar Köztársaság területén tanúsított piaci magatartására terjed ki.

A törvény Preambuluma szerint, a gazdasági hatékonyságot és a társadalmi felemelkedést szolgáló piaci verseny fenntartásához fűződő közérdek, továbbá az üzleti tisztesség követelményeit beatartó vállalkozások, és a fogyasztók érdeke megköveteli, hogy az állam jogi szabályozással biztosítsa a gazdasági verseny tisztaságát és szabadságát. Ehhez olyan versenyjogi rendelkezések elfogadása szükséges, amelyek tiltják a tisztességes verseny követelményeibe ütköző, illetve a gazdasági versenyt korlátozó piaci magatartást, valamint megakadályozzák a vállalkozásoknak a versenyre hátrányos összefonódását, gondoskodva a szükséges szervezeti és eljárási feltételekről is.

A piaci magatartás tanúsításának megállapíthatósága tehát előfeltétele a Tpvt. alkalmazhatóságának. Bár a Tpvt., a korábban hatályban volt, 1990. évi LXXXVI. törvénynél szélesebb körben határozza meg a tárgyi hatályát, a „piaci magartás” több, mint a nyereség-és vagyonszerzésre irányuló termelő és szolgáltatási tevékenység, azonban a másodfokú bíróság megítélése szerint és a következetes bírói gyakorlat értelmében - figyelemmel a Preambulumban megfogalmazott jogalkotói célkitűzésre is - mindenképpen a gazdasági versenyhez, annak tisztességéhez és szabadságához kapcsolódó magatartások vonhatók e körbe.

Az I. rendű alperes a II. rendű alperessel kötött megbízási jellegű lebonyolítási szerződés alapján teljesítette megbízója utasítását, melynek értelmében a II. rendű alperes által nyitott számlákról, a II. rendű alperes ügyfelei a támogatás összegét a II. rendű alperes által meghatározott feltételekkel felvehették. A felperes a keresetben e feltételek tisztességtelenségét állítja, illetve azt, hogy az I. rendű alperes a meghatalmazásra vonatkozó II. rendű alperesi előírást nem tarthatta volna be, azonban az I. rendű alperes fenti tevékenysége a felperes szempontjából nem köthető gazdasági versenyhez, a humanitárius támogatások elosztásának és kifizetésének nincs piaca. Ennek megfelelően a Tpvt. 2. §-ára alapított kereset alaptalan, ezért helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság a Tpvt. 86. § (2) bekezdés a) és b) pontjai és 87. §-a szerinti jogkövetkezmények alkalmazását.

Megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság az I. rendű alperessel szemben banktitoksértésre alapított kereseti kérelmet is.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, amely szerint az I. rendű alperes ügyfele a számlatulajdonos II. rendű alperes és nem a felperes

volt, továbbá, hogy az I. rendű alperes tevékenységét a lebonyolítási szerződés tartalma határozta meg.

A Hpt. 50. § (2) bekezdése értelmében a törvény banktitokra vonatkozó rendelkezései szempontjából a pénzügyi intézmény ügyfelének kell tekinteni mindenkit, aki a pénzügyi intézménytől pénzügyi szolgáltatást vesz igénybe. A Hpt. 2. számú mellékletének 2009. november 1. napjától hatályos 9.1. pontja szerint nem minősül pénzforgalmi szolgáltatásnak a fizető fél és a kedvezményezett közötti közvetlen közvetítői közreműködés nélküli bankjeggyel és érmével (készpénzzel) történő fizetési művelet, azonban a perbeli időszakban a Hpt. ilyen egyértelmű rendelkezést nem tartalmazott. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyan elvben, a felperes sérelmére is elkövethető lett volna banktitoksértés, azonban ez tényszerűen a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható. A felperesi jogelőd adatait a II. rendű alperes adta meg az I. rendű alperesnek a kifizetés teljesítése érdekében. Tényszerű előadást a felperes sem tett arra nézve, hogy az I. rendű alperes milyen harmadik személynek szolgáltatott a Hpt. 50. § (1) bekezdése szerinti banktitoknak minősülő adatot. E szerint banktitok minden olyan adat az egyes ügyfelekről, a pénzügyi intézmény rendelkezésre álló tény, információ, megoldás vagy adat, amely ügyfél személyére, adataira, vagyoni helyzetére, üzleti tevékenységére, gazdálkodására, tulajdonosi-, üzleti kapcsolataira, valamint a pénzügyi intézmény által vezetett számlájának egyenlegére, forgalmára, továbbá a pénzügyi intézménnyel kötött szerződéseire vonatkozik.

A perbeli, a Alap humanitárius támogatással kapcsolatos lebonyolítási szerződést az alperesek 1998. január 20. napján kötötték (P.25.164/2003/3/A/1.). Az I. rendű alperesnek e szerződés 4. pontjában írt kötelezettsége volt a II. rendű alperes értesítése a megtörtént beváltásokról, amely a támogatások elosztásával nyomonkövethetőségével és a II. rendű alperest, a vele szerződéses viszonyban álló W.... szembeni tájékoztatási, elszámolási kötelezettségének teljesítésével (P.25.164/2003/4/A/1. szám alatt csatolt szerződés 12. pontja) összefüggésben elengedhetetlen volt. Az alperesek közötti jogviszonyra tekintettel a II. rendű alperes a Hpt. 51. § (1) bekezdése szerinti harmadik személynek nem tekinthető, így banktitkot az I. rendű alperes nem sértett.

A II. rendű alperessel szemben a személyes adatokkal való visszaélésre, az Avtv.-re, illetve érdemben a Ptk. 83. § (1) bekezdésére alapított kereset kapcsán elsődlegesen az alábbiakra mutat rá a Fővárosi Ítéltábla.

Az Avtv. 2. § 1. pontja határozza meg a személyes adat, 2. pontja a különleges adat fogalmát. Ez utóbbi a) pontja szerint különleges adat a faji eredetre, a nemzeti, nemzetiségi és etnikai hovatartozásra vonatkozó személyes adat. Jelen esetben - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helytállóan rögzítette - a humanitárius támogatás célkitűzése érdekében, az arra jogosultak köre csak az Avtv. 2. § 2. pont a) pontja szerinti különleges adatok segítségével volt meghatározható, erre nézve kellett nyilatkozatot tenniük.

A II. rendű alperes a 23.P.26.054/2007/22/A/1. szám alatt csatolta a felperesi jogelőd 1998. január 19. napján kelt nyilatkozatát, amelyben származására is nyilatkozott, egyben hozzájárult ahhoz, hogy a II. rendű alperesnek az életjáradék

folyósítása céljából átadott személyi adatait a Alapból érkező támogatás kifizetése érdekében felhasználják, és W.... vagy a Alap ellenőreinek - kérésükre - titoktartás terhe mellett bemutassák. A Ptk. személyhez fűződő jogokra vonatkozó IV. Cím VII. Fejezetén belül elhelyezett 83. § (1) bekezdése kimondja, hogy a számítógéppel vagy más módon történő adatkezelés és adatfeldolgozás a személyhez fűződő jogokat nem sértheti. A (2) bekezdés értelmében a nyilvántartott adatokról tájékoztatást - az érintett személyen kívül - csak az arra jogosult szervnek vagy személynek lehet adni.

A 85. § (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogokat - a (2) és (3) bekezdésben foglalt kivételekkel - csak személyesen lehet érvényesíteni. A (3) bekezdés szerinti kivétel az, hogy meghalt személy emlékének megsértése miatt bírósághoz fordulhat a hozzátartozó, továbbá az a személy, akit az elhunyt végrendeleti juttatásban részesített.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesi jogelőd különleges adataival való visszaélés megállapítására irányuló kereseti kérelmét olyan személyhez fűződő jognak tekintette, amely esetben a BH 2005/247 szám alatt közzétett eseti döntésben megmutatkozó bírói gyakorlat szerint a perbeli jogutódlás nem kizárt. A hivatkozott döntésben a Legfelsőbb Bíróság kimondta, hogy a hozzátartozó az elhunyt életében elszenvedett és általa már perben is érvényesített - de el nem bírált - jogsértések miatt jogutódként is felléphet a halott emlékének megóvása érdekében. A hozzátartozónak az a joga, hogy a halott emlékének sértetlensége felett őrködhessen, azt is jelenti, hogy az elhunyt életében vallott elveit, intézkedéseit tiszteletben kell tartania, és ehhez mérten kell megítélnie a halott emlékét ért támadásokat.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla érdemben vizsgálta jelen per felperese mint a korábbi I. rendű felperes jogutódjának kereseti kérelmét e körben is, azonban azt - osztva az elsőfokú bíróság álláspontját - megalapozatlannak találta.

A Ptk. 83. § (1) bekezdése a visszaélésszerű, személyiségi jogokat sértő adatkezelést tiltja. Az Avtv. 5. § (1) és (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy személyes adatot kezelni csak meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében lehet. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie e célnak. Csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas, csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig.

A II. rendű alperes abból a célból kezelte a felperesi jogelőd adatait, ezen belül különleges adatát, hogy számára eljuttathassa a perbeli 400,-USD támogatást, a felperesi jogelőd 1998. január 19-i nyilatkozatában szereplő életjáradékot, illetve a további 500,-DEM és 600,-USD támogatásokat.

Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy ez utóbbi összegek kifizetésére a II. rendű alperes által bemutatott okiratokból egyértelműen megállapítható módon a felperesi jogelőd fenti nyilatkozatát követően 1999. február 8-án és 1999. szeptember 29-én került sor. A másodfokú bíróság megítélése szerint, még ha a felperesi jogelőd 1998. januári nyilatkozata csakis a Alapból érkező támogatás kifizetése céljából született, azáltal, hogy felvette a más forrásból származó, de azonos célból részére szánt további támogatások összegét, önmagában következik, hogy az adatai e célból való felhasználásához hozzájárult.

A külföldi ügyvédi irodák részére történő adattovábbítás, annak bizonyítottsága esetén, valóban az Avtv. 9. §-át sértené. E körben a felperes állításának alátámasztására 15/F/2. alatt csatolt egy „kérdőív a kényszermunka végzéséről (bizalmas) - M.... ügyvédi iroda” megjelölésű nyomtatványt. Ennek második pontjában - feltehetően számítógéppel kitöltve - szerepel a felperes édesanyjának neve, születési dátuma és lakcíme, valamint a lap alján a 14312 iktatószám, amelyen a II. rendű alperes nyilvántartotta a felperesi jogelőd részére kifizetendő, illetve kifizetett támogatásokat. Az e kérdőívvel egyidejűleg kézbesített 15/A/1. alatti kísérőlevélből egyértelműen megállapítható, hogy a II. rendű alperes segítségképpen ajánlatot közvetített azok részére, akik deportálásuk alatt kényszermunkát végeztek. E célból kapcsolatot vett fel a levélben hivatkozott külföldi ügyvédekkel és közvetítette az ajánlatukat a külföldön történő jogérvényesítésre, amelyet a kérdőív és további okiratok aláírásával lehetett elfogadni. A peres felek egyezően adták elő, hogy a felperes jogelődje nem élt ezzel a lehetőséggel. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint önmagában a II. rendű alperes által a felperes jogelődjének megküldött formanyomtatványon a felperes édesanyjának adatai és a II. rendű alperes által rendszeresített iktatószám - az alperesi vitatással szemben - nem támasztja alá azt a felperesi állítást, hogy ezeket az adatokat a II. rendű alperes külföldre is továbbította volna. A felperes e körben további bizonyítási indítványt terjesztett elő, tanúként kérte kihallgatni a müncheni székhelyű M. W. ügyvédet, azonban ezen ügyvédi iroda kapcsán a felperesi állítás alátámasztására semmilyen okirat nincs. Mindezek együttes mérlegelésével az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes nem tudott a bizonyítási kötelezettségének eleget tenni, és helytállóan mellőzte a külföldi ügyvéd tanúkénti kihallgatását.

A felperes a fellebbezésében egyebek mellett azt is sértelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg, hogy a II. rendű alperes és a felperes között milyen jogviszony állt fenn. Az elsőfokú bíróság az ítéletében lényegében azt állapította meg, hogy a W.... és a II. rendű alperes között, valamint a II. rendű és az I. rendű alperes között jött létre megbízási jellegű jogviszony, ilyen a felperes és az alperesek között nem állapítható meg, ezért megbízottként a II. rendű alperes, és ebből következően az I. rendű alperes sem felel a felperes irányában.

A Fővárosi Ítéltábla ezt annyiban tartja szükségesnek pontosítani, hogy a felperes és az alperesek között nem jött létre kötelmi jogviszony. Szerződést sem írásban, sem szóban a felperes, illetve jogelődje egyik alperessel sem kötött, így az alpereseknek ebből következően nem állt, nem állhatott fenn szerződéses kötelezettségük a felperessel szemben bármely összeg kifizetésére vagy elszámolásra. A támogatás összegének kifizetéséért saját megbízójuknak (az I. rendű alperes a II. rendű alperesnek; a II. rendű alperes pedig a W....-nak) tartoztak felelősséggel, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is rámutatott. A jogi végzettséggel rendelkező, ügyvédként praktizáló felperes maga sem jelölt meg a keresetében jogcímet a 400,-USD kifizetésére. Jogviszony hiányában követelést a kártérítés vagy a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint érvényesíthető harmadik személlyel szemben.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 361. § (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy aki másnak rovására jogalap nélkül jut vagyoni előnyhöz, köteles ezt az előnyt visszatéríteni.

A felperes a fellebbezésében azt is sérelmezte, hogy a bíróság nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének, amely önmagában alapot ad az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. Az általa hivatkozott 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény a bíróságok Pp. 3. § (3) bekezdése alapján fennálló tájékoztatási kötelezettségével kapcsolatos. Rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy a Pp. 3. §-ának a felperes által hivatkozott rendelkezése 2000. január 1. napjától hatályos. A kereset benyújtásakor hatályos rendelkezések értelmében a bíróságnak ilyen tájékoztatási kötelezettsége nem volt, a peres eljárást a megindításakor hatályban lévő rendelkezések alkalmazásával kellett lefolytatni. Függetlenül azonban a fentiekől és attól, hogy ilyen tájékoztatást az elsőfokú bíróság valóban nem adott a felperes részére, a felperes által is hivatkozott PK vélemény 2. pontja szerint a tájékoztatásnak a kereseti kérelem és az ellenkérelem alapjaként előadottakból kiindulva az anyagi jogi szabályok szerint jelentős tényekre kell vonatkoznia.

A marasztalási kérelem alapjául szolgáló felperesi állítás, hogy az alperesek magatartásának jogellenessége abban nyilvánul meg, hogy nem köthették volna a kifizetést a II. rendű alperes által meghatározott formához, nem nyert bizonyítást. Ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, nem állapítható meg, hogy az ellentétes volt a W....-val kötött megbízási szerződésben foglaltakkal. Ugyanakkor nem áll fenn a felperest ért kár, a 400,-USD kifizetésének elmaradása, és az alperesi magatartás között közvetlen okozati összefüggés sem. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott, a megkívánt formájú meghatalmazás kitöltése a II. rendű alperes által megszabott, utóbb egyébként meg is hosszabbított határidő alatt nem ütközött semmilyen akadályba. A megkívánt formanyomtatványt az időskorú felperesi jogelőd kérésére a II. rendű alperes postafordultával megküldte volna, így az további eljárást, kényelmetlenséget sem okozott volna számára. A határidő vonatkozásában az elsőfokú ítélet indokolása nem szorul kiegészítésre. Mindezeket igazolják egyébként a későbbi kifizetések is.

A fentiekből következik, hogy a felperesi tényállítások objektíve alkalmatlanok az alperesi kártérítési felelősség konjunktív feltételeinek (jogellenesség, felróhatóság, okozati összefüggés, kár megléte) megállapítására, így a felperes pervesztése nem a bíróságot terhelő tájékoztatási kötelezettség elmulasztásának következménye.

Nincs adat arra nézve sem, hogy a II. rendű alperes a fel nem vett támogatási összegeket megtartotta volna, hiszen a megbízója irányában a becsatolt szerződés alapján elszámolási kötelezettsége volt.

A felperes kereseti kérelme egyebek mellett az alperesek közötti szerződés érvénytelenségének megállapítására vonatkozott, azonban nem volt kereseti kérelem a W.... és a II. rendű alperes között létrejött szerződés érvénytelenségének megállapítására. A közöttük létrejött jogviszony vizsgálatát a Legfelsőbb Bíróság

előírta, és ennek az elsőfokú bíróság a korábban kifejtettek szerint eleget is tett. A fellebbezésben foglaltakkal szemben nem vétett eljárási szabályt azzal, hogy külön nem vizsgálta a W.... és a II. rendű alperes közötti szerződés alakiságát. Tény, hogy jelen perben nincs adat arra nézve, hogy a W.... részéről hány aláírás volt szükséges az írásbeli szerződés megkötéséhez; az okiraton két aláírás szerepel. Tény azonban az, hogy a szerződés teljesedésbe ment, a Magyarországra szánt támogatás összege megérkezett, a II. rendű alperes annak kifizetése érdekében a szükséges lépéseket megtette, a kedvezményezetteket értesítette, az I. rendű alperessel szerződött, és a feltételek teljesítése esetén a kedvezményezettek a támogatás összegét az I. rendű alperesnél felvehették. A felperes keresetének elbírálása szempontjából ezért nem volt releváns, hogy a W.... és a II. rendű alperes között alakilag kifogástalan szerződés jött-e létre. Ugyanígy megalapozottan mellőzte az elsőfokú bíróság annak vizsgálatát, hogy a II. rendű alperes által az I. rendű alperesnél nyitott számlákon keletkezett-e kamat és, hogy azt a II. rendű alperes megtartotta-e, tekintettel arra, hogy a felperessel szemben a fentiekben kifejtettek szerint elszámolási kötelezettsége nem volt. A felperes részére pedig kamat azért nem jár, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a II. rendű alperes nem esett késedelembe (Ptk. 301. § (1) bekezdése).

A Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Semmis a szerződés akkor is, ha nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik.

A perbeli Alaptól származó támogatás tekintetében az alperesek között az 1998. január 20. napján kelt lebonyolítási szerződés jött létre. A felperes a keresetében nem jelölte meg, hogy a lebonyolítási szerződés mely rendelkezése ütközik jogszabályba, illetve a jóerkölcsbe. E szerződés nyilvánvaló semmisségét a bíróság sem észlelte. Az I. rendű alperes általános szerződési feltételei nem minősülnek jogszabálynak, így az azokkal való esetleges ütközés a szerződés érvénytelenségét a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján nem eredményezheti.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Ptk. 253. § (2) bekezdése alapján - részben módosított, illetve kiegészített indokolással - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a másodfokú eljárásban perköltsége csak az I. rendű alperesnek merült fel, tekintettel arra, hogy a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, és a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg. Az I. rendű alperes részére járó, ügyvédi munkadíjból álló költséget a másodfokú bíróság a pertárgyérték alapján mérlegeléssel állapította meg a 8/2002. (III. 30.) IM rendelet alapján.

Budapest, 2012. év október hó 4. napján

Dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsanna sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

Bírósági tisztviselő